

DANIELLE STEEL

Ashley
nyomában

DANIELLE STEEL

Ashley
nyomában

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Finding Ashley*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,

a division of Penguin Random House LLC, in 2021

Copyright © 2021 by Danielle Steel

All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2023, by Sóvágó Katalin

Cover design: *Scott Biel*

Cover image: © *Krasimira Shishkova/Trevillion Images*

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Sóvágó Katalin*

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2023

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Csodálatos gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samnek, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Ti vagytok a legszebb ajándék,
amit az élettől kaptam!
Hálát adok értetek Istennek
életem minden egyes percében.
Számomra ti vagytok az áldás
és a legnagyobb öröm!*

*Szívem utolsó dobbanásáig,
szeretlek titeket mindörökké!*

Anyu/d.s.

Első fejezet

Forrón sütötte a nap Melissa Henderson laza kontyba tűzött, sötéten csillogó haját, miközben a munkába belefeledkezve csiszolóvászonnal dörgölte a ház egyik ajtaját. Arca fénylett a verejtéktől, s hosszú, karcsú karjában megfeszültek az izmok. A ház, amelyre az asszony négy éve talált rá a massachusettsi Berkshire-hegységben, a megváltást jelentette számára. Akkoriban a viharvert épület még lepusztult, karbantartás után kiáltó állapotban volt. Negyven éve nem lakták, és a bejárás során olyan hangosan recsegett a padló, hogy Melissa egyre azon aggódott, mikor szakadnak be a lába alatt a korhadt deszkák.

Mindössze húsz perce tartózkodott a házban, amikor az ingatlanoshoz és a bank képviselőjéhez fordulva halk, ám határozott hangon csak ennyit mondott: „Megveszem.” Abban a pillanatban, amint átlépte az egykori viktoriánus kúria küszöbét, tudta, hogy ez lesz az otthona. Tízholdas birtok tartozott a házhoz, gyümölcsössel, veteményessel, vénséges vén fa-

óriásokkal, továbbá egy patakkal, amely a telket átszelve tűnt el a Berkshirek előhegységeiben.

Hatvan nap alatt nyélbe ütötték az üzletet, és Melissa azóta is keményen dolgozott az otthonán. Valóságos megszállottsággal keltette életre a házat, és vele együtt éledt fel ő is. Ez a ház volt a szerelme, ez adott értelmet napjainak.

Hamarosan kitanulta az asztalosmesterséget, és bár az elején sokat hibázott, végül elsajátította a szakma fortélyait. Elvégzett egy alapfokú vízvezeték-szerelői tanfolyamot, felfogadott egy helyi vállalkozót, akivel kicseréltette a tetőt; ha kellett, munkásokat és kézműveseket alkalmazott, de ahol csak lehetett, ő maga végezte a munkát. Életének legrosszabb négy éve után a fizikai munka volt az, ami megmentette.

Amint hivatalosan is az övé lett a ház, New York-i lakását meghirdette a piacon. Carson Henderson, a volt férje, akitől elvált, oktalanságnak tartotta a döntését, mondván, hogy az asszony még azt sem tudhatja, bejön-e neki a massachusettsi élet! Ám Melissa konok volt és elszánt. Ha egyszer eldöntött valamit, nem táncolt vissza, és ritkán ismerte be a tévedéseit. És ez még csak nem is volt tévedés. Házat akart venni, örökre ott akarta hagyni New Yorkot, amit meg is tett, és soha, egyetlen percre sem bánta meg. Ez az élet pontosan megfelelt neki; most épp erre volt szüksége. Szenvedélyesen szerette az otthonát, és amióta ideköltözött, alapjaiban változott meg az élete, amelynek a legsötétebb korszaka volt a vásárlást megelőző négy év.

A tornácon ülve olykor eltűnődött a múlton. Immár nehezebbre esett felidézni, min mentek keresztül Carsonnal, amikor nyolcéves fiuknál, Robbie-nál rosszindulatú, nem operálható agydaganatot diagnosztizáltak. Az égvilágon mindent megpróbáltak, sorra járták vele az ország összes specialistáját, még Angliába is átmentek. Ám a betegség lefolyásának és kimenetelének előrejelzése mindenütt ugyanaz volt: legfeljebb egy vagy két év.

Robbie még két évet élt, a szülei pedig tőlük telhetően igyekeztek minél szebbé tenni ezeket az éveket. Aztán a gyerek tízévesen meghalt az anyja karjaiban. Melissa mindvégig fáradhatatlanul kutatott valamilyen gyógymód után, kereste az orvost, aki vállalkozik a műtetre, de a küzdelmük az első másodperctől bukásra volt ítélve. Melissa ennek ellenére sem volt hajlandó elfogadni Robbie halálos ítéletét mindaddig, amíg be nem következett, összeroppantva az asszony egész világát. Robbie az egyetlen gyermeke volt, így ő egyik pillanatról a másikra megszűnt anyának lenni.

A kisiú halálát követő két év máig összemosódott a fásultság és a téboly ködében. A diagnózis után egy évvel Melissa letette a tollat, és föl sem vette többé. Valaha az olvasók elkapkodták a könyveit, őt világsikerrel büszkélkedhetett. Ám hét éve egyetlen szót sem írt le mint alkotó, és megesküdött, hogy ez továbbra is így marad. Végleg elment a kedve az alkotástól, amely valaha életének motorja volt. Kizárólag az otthona

érdekelte, amelyet a világ leggyönyörűbb viktoriánus épületévé akart változtatni.

A ház mindent pótoló számára, még az embereket is. Vigaszt kínált bármilyen szomorúságra, levezette gazdájának elviselhetetlen dühét és gyászát. A kín mostanra enyhült is némileg. Melissa kizárólag a két keze munkájával volt képes mérsékelni a gyötrelmét, ezért súlyos gerendákat mozgatott, átépítette a kandallókat, segített cipelni a férfiaknak a munkaeszközöket. Csaknem az összes ácsmunkát ő végezte.

A ház fenséges és gyönyörű lett. A tökéletesen karbantartott kert buján zöldellt, a helyreállított műemlék maga volt a csoda. Melissa joggal érzett büszkeséget: ez volt az ő életerejének a jelképe, egyben tisztelgés Robbie előtt, aki most lett volna tizenhat éves, ha hat éve meg nem hal.

Carson és Melissa házassága is meghalt Robbie-val. Két évig harcoltak, hogy életben tartsák a gyermeket, és veszítettek. Robbie halála után Melissát nem érdekelte más azon kívül, hogy a kicsi fia nincsen többé. Időnként még ennyi év után is összeszorult a szíve, jóllehet ma már ritkábban fordult elő. Megtanult együtt élni a veszteséggel, ahogyan megszokjuk a krónikus betegséget vagy a szívgyöngeséget is. Carsont is megbénította a gyász. Mindketten fuldokoltak, és túlságosan beleveszték a boldogtalanságba ahhoz, hogy segíthessenek egymáson.

A Robbie halálát követő második év rosszabb volt, mint az első. Ahogy a dermedtség

elmúlt, még fájóbb élességgel tudatosodott bennük a veszteség. Melissa ekkor tudta meg, hogy férjének viszonya van egy másik nővel, Carson irodalmi ügynökségének egyik ügyfelével. Nem hibáztatta érte. Neki nem lett volna energiája egy másik férfira. Készséggel elismerte, hogy két éve kizárta Carsont az életéből, és már késő van ahhoz, hogy ezt jóvátegye. Nem is próbálta visszahódítani a férjét, vagy megmenteni a házasságukat, amely már ugyanolyan halott volt, mint az ő szíve.

Carson volt a felesége öt sikerkönyvének az ügynöke. Az első után ismerkedtek össze. Melissa az egyik barátja tanácsára fordult Carsonhoz a kézirattal. Akkor épp harmincegy éves volt. Carson elhűlt a jelentkező tehetségétől, írásának tisztaságától és erejétől, és azonnal vállalta a képviselőt. Melissa egy újságnál dolgozott a diploma megszerzése után, és évekig volt szabadúszó, mielőtt megpróbálkozott volna a regénnyel. Sikerét annak a prima szerződésnek tulajdonította, amelyet Carson alkudott ki neki mint elsőkönyves szerzőnek. Számos pohár pezsgő után az ágyban folytatták az ünneplést, és egy évvel később összeházasodtak. Tíz hónappal az esküvőjük után megszületett Robbie, és az élet csodás volt, amíg a kisfiú meg nem betegedett. Tulajdonképpen „jó időt futottak”, hiszen jutott nekik tizenegy boldog év.

Carson, a köztisztelőben álló, befolyásos ügynök semmiféle érdemet sem tulajdonított magának Melissa káprázatos sikerében. Azt mondta,

ő a legtehetségesebb író, akivel együtt dolgozhatott. Amikor az asszony abbahagyta az írást, hogy Robbie-t ápolhassa, egyikük sem gondolta, hogy ezzel vége a karrierjének. Melissa kurtán csak annyit jegyzett meg, hogy nem maradtak szavai, és többé nem kíván írni. Egyszerűen kihunyt benne az alkotás láza, amely ifjúságának és érett korának motorja volt. Robbie magával vitte. Hiába nógatta őt Carson és a kiadói, Melissa nem kezdte előlről a pályáját.

Hátat fordított a házasságnak, a karriernek, New Yorknak, és az összes ottani ismerősének. Tiszta lapot akart nyitni. Attól kezdve minden energiáját és szenvedélyét a háznak szentelte. Férfi nem volt az életében, mert nem akarta. Negyvenhárom éves volt Robbie halálakor, negyvenöt, amikor elvált Carsontól, és most immár negyvenkilenc évesen állt a nyári forróságban, és dörgölte az ajtót teljes erejéből a finom szemcséjű, régimódi csiszolópapírral.

Carson diszkrét viszonya egy rémregényíróval a házasság végső hónapjaiban, Melissa távozását követően stabil kapcsolattá izmosodott. Jane pár évvel idősebb volt Melissánál, és már született két lánya, akikkel Carson jól kijött, mert bizonyos mértékben kielégítették a férfi igényét az apaságra. Ahogy kimondták a válást, Jane és Carson összeházasodtak.

Melissa, noha semmiféle kapcsolatot sem óhajtott a volt férjével, minden jót kívánt neki, és minden évben küldött Carsonnak egy e-mailt Robbie halálának évfordulóján. A fiuk távozá-

sával váratlanul megszűnt minden, ami addig összekötötte őket, viszont annál több keserű emlékük maradt a Robbie életéért folytatott kétségbeesett harcról, amelyben vereséget szenvedtek. Ez a kudarc tönkretette a kapcsolatukat. Melissa ezért választotta a teljes magányt, a remeteéletet, ami neki épp megfelelt. Tulajdonképpen menekülni akart.

Hasonlóképpen elfordult a húgától, a Hattie-nek becézett Harriettől, akit Melissa egyszer sem látott a Robbie halála óta eltelt hat évben. Nem volt mit mondania Hattie-nek, és nem maradt energiája a vitatkozáshoz. Ahogy ő látta, tizennyolc éve a húga váratlanul és minden ok nélkül meghibbant. Az ígéretes karrier előtt álló, kezdő színésznő huszonöt évesen zárdába vonult. Melissa makacsul hangoztatta, hogy ezt valamiféle idegösszeroppanás okozta. Hattie sosem épült fel vélelmezett betegségéből, és láthatóan elégedett volt az élettel, amelyet választott. A nővére ezt képtelen volt elfogadni. Melissa, aki viszolygott az apácáktól, a húga döntését nem csupán önfeladásnak, de árulásnak is tekintette azok után, amiken közös ifjúságukban át kellett menniük.

Hattie tizenegy éves volt, Melissa tizenhét, amikor meghalt az anyjuk. A spártaian zord felmenőktől származó, rideg, szigorú, vakbuzgó asszony mindig elutasítón bánt az idősebb lányával, aki nem felelt meg az elvárásainak, és örök csalódást okozott neki. Halála után Melissa senkinek sem panaszkodhatott el a sebeket, ame-

lyeket a szülői lelketlenség ütött rajta, és nem is talált rájuk gyógyírt.

Azért kezdett el komolyan írni, mert ez volt az egyetlen általa ismert mód, amely segített kifejezésre juttatni – és ezáltal enyhíteni – a bánatát és a szorongását. Ebből pedig ragyogó könyvek születtek, amelyekért rajongtak az olvasók. Ám az anyja emléke változatlanul fáj. Mivel pedig késő volt már a megbocsátáshoz, nem is bocsátott meg neki soha. Észre sem vette, hogy Robbie halála óta időnként hajlamos úgy viselkedni, mint annak idején az anyja: goromba, mindenkit leszól, és fekete-fehérben látja a világot.

A jóval szelídebb Hattie inkább az apjukra hasonlított, aki jó ember volt, csak éppen gyönge jellem. Eltúrta a felesége basáskodó komizását, s boldogtalan élete elől az alkoholhoz menekült. A lányokkal kapcsolatos kérdésekben kizárólag az asszony dönthetett, és Melissa ettől tombolt. Elvárta volna az apjától, hogy fogja vissza a felesége parancsolgatását és ítélkezését, de attól ugyan várhatta.

A férfi lemondott a családfő szerepéről, és teljhatalmat adott a hitvesének. Melissa haragudott is rá, de Hattie mindent megbocsátott a papának. Igaz, őt sosem bántotta az anyjuk úgy, mint a nővérét. Mindig Melissa szenvedte meg az anyja könyörtelenségét, miközben Hattie-t kényeztették, mert ő volt a kicsi.

Miután az anyjuk meghalt, Melissa lett a tizenegy éves Hattie pótmamája. Alig egy év

múlva apjuk is követte az anyjukat a sírba, s az árván maradt testvérek tizennégy éven át elválaszthatatlanok voltak egymástól. Melissában megvolt minden adottság a szülői szerepkör betöltéséhez. Tántoríthatatlanul állt a húga mellett, oltalmazta és bátorította. Aztán a huszonöt éves Hattie váratlanul eldobott mindent, és kijelentette, hogy apáca lesz. Melissa örülségnek tartotta a tervét, Hattie szemére vetette, hogy gyáván megfutamodik, elbújik az élet elől, úgy viselkedik, akár az apjuk. Ám Hattie el akart vonulni a világtól, mert védelemre és magányra vágyott.

Valamikor arról álmodott, hogy színésznő lesz. Dráma szakon tanult a New York-i Egyetem Tisch Iskolájában, azután elutazott Hollywoodba, és az első próbafelvételt követően feladott mindent. Arra hivatkozott, hogy a színjátszás nagyon nehéz. Hiába nevezte őt Melissa nyúlszívűnek, a korholás nem hatott Hattie-re, az egyik fülén be, a másikon ki. Azt állította, hogy az általa újonnan fölfedezett szerzetesi hivatása erősebb korábbi vágyánál a rivaldafényre.

A szüleik halálával eltűntek az életükből a felnőttek, leszámítva egy banki vagyongazdát, akit viszont alig ismertek. Apjuk is, anyjuk is egyke volt, ezáltal a történelem megismételte önmagát. A nagyszüleik ugyanis szintén korán haltak meg, így anyjuknak, aki jóformán egyetlen cendet sem örökölt, ki kellett maradnia a Vassar Főiskoláról. Kénytelen-kelletlen titkárnőként he-

lyezkedett el, de attól fogva olyan keserű volt, akár az epe.

Apjukra csinos örökség maradt, csak hát az évek során leapasztották a munkanélküliség hosszú szakaszai és a munkahelyek sűrű váltogatása. A férfiből hiányzott az akaraterő és a szorgalom, ezért már fiatalon ivásra adta a fejét, és nem maradt meg sokáig egy helyen. A pénzzel sohasem tudott bánni, szidta is érte a felesége eleget. Az asszony örökösen attól rettegett, hogy ismét elszegényednek, mivel más bevétel híján gyakran hozzá kellett nyúlniuk a férj örökségéhez. Ám így is maradt anyyi, amennyiből telt a lányok tandíjára, és miután eladták szüleik társasházi lakását a Park Avenue-n, fizetni tudták kis lakásuk rezsijét is.

Apjukban szerencsére volt annyi előrelátás, hogy tetemes összegű életbiztosítást kössön, ami hosszú időre fedezte a lányai megélhetését, ha nem is luxusban, de kényelemben. Ennek azonban az is feltétele volt, hogy ők is kerítsenek maguknak stabil állást a főiskola befejezése után.

Apjuk halálát követően a tizennyolc éves Melissára hárult a családfő szerepe. Sokkal jobb szülőnek bizonyult az anyjuknál és az apjuknál. Éveit meghazudtolóan komoly volt, de nem rideg, mint az anyjuk, és sokkal lelkiismeretesebb alkoholista apjuknál. Az okos, határozott és hozzáértő lány jó főiskolákat választott, és odafigyelt Hattie tanulmányaira is, nehogy leromoljanak az eredményei. Igencsak megfogta a pénzt, hogy az örökségük minél tovább kitart-

son. A hűgával átköltözött egy rendes, olcsóbb városrészbe a New York-i West Side-on, és minden tekintetben gondoskodott Hattie-ről.

Látszólag minden a legnagyobb rendben volt, amikor Hattie egyszer csak fogta magát, és elmenekült egy kolostorba. Ez ismét összetörte Melissa világát. Miután tizennégy évig vigyázott a hűgára, váratlanul egyedül maradt. Ekkor kezdett komolyan foglalkozni az írással, hogy betöltse az űrt, és próbálja feldolgozni Hattie lemondását az álmairól. Anyja iránt érzett dühét írta bele első, nagyon sötét hangulatú könyvébe, amely hatalmas sikert aratott. Melissa tulajdonképpen jobban megértette a szülei halála után koldusbotra jutott anyja keserűségét, mint Hattie menekülését az élettől. Hűgának ezt a lépését óriási esztelenségnek tartotta, hiszen Hattie ragyogó karriert futhatott volna be.

Nagy csapásként élte meg, hogy a kolostor elvette tőle a hűgát. Hogy kiűzze a démonait, egyfolytában írt, méghozzá fényes sikerrel. Ekkoriban ismerkedett meg későbbi férjével, Carsonnal. A férfi az ügynöke lett, és magas árakat harcolt ki Melissa regényeiért.

Hattie indokai továbbra is megmagyarázhatatlanok maradtak. Melissa sosem bocsátott meg neki. Olyan tehetséges volt, és Melissa úgy bízta! Játszott néhány kis szerepet napközbeni tévéműsorokban, és statisztált egy Broadway-darabban. Aztán meghívták próbafelvételre valamelyik filmhez, és Hattie elutazott L.A.-be. Ám a valódi lehetőségtől pánikba esett, és nem egé-

szen egy hét múlva hazarepült L.A.-ból. Közölte Melissával, hogy úgy döntött, apácának áll. Azt mondta, mindig is erre vágyott, csak titkolta a nővére előtt, mert tudta, hogy Melissa mennyire gyűlöli az apácákat. Azóta haragban voltak, és tizennyolc év sem volt elég, hogy Melissa megbocsásson. Alig szólt a húgához Robbie temetésén. Nem volt kíváncsi Hattie mondanivalójára, a sok közhelyre, miszerint Robbie most már egy jobb helyen van, és legalább nem szenved többé. Akkor találkoztak utoljára.

Melissa évente egyszer írt Carsonnak és Hattie-nek – a húgának inkább csak kötelességtudatból. Hattie üzengetett neki, mert mindenképpen kapcsolatban akart maradni a testvérével, akit még mindig szeretett. Szentül hitte, hogy Melissa egy idő után jobb belátásra tér, és megérti az ő elhatározását, noha eddig semmiféle jelét nem adta. Szívesebben volt egyedül. Nem kért a mások részvételéből, ami csak feltépte volna a súlyos veszteségei okozta sebeit. Neki csak a háza kellett, ez volt az egyetlen öröme. Nem tartott igényt társaságra, különösen nem a gyáva húgára, aki megfutamodott a világ előtt, vagy a volt férjére, aki megcsalta, és már egy másik asszonnal élt. Ügynök sem kellett neki, mert mostanra abbahagyta az írást. Nem akart embert látni.

Amikor Hattie belépett a rendbe, a kolostor ápolónői tanfolyamra küldte. Jelenleg képesített ápolónőként dolgozott egy bronxi kórházban. Melissa elment az avatására, de nem volt hajlandó asszisztálni a szerzetesjelölti beöltözé-

sénél, a fogadalomtételtől meg végképp elzárkózott. Túlságosan fájt volna apácaköntösben látnia a testvérét.

A fogadalomtétel után Hattie két évet dolgozott egy kenyai árvaházban, és imádta ezt a munkát. Életútja nagyon eltávolodott Melissáétól, de ő nem bánta. Melissa azt állította, hogy ő is boldog a gyerekével meg az írói karrierjével, de a ridegségén nem enyhített az idő, sőt, még keményebbre edzette. Robbie halála után pedig úgy körülsáncolta magát, hogy azokon a falakon nem lehetett átjutni.

Az emberek, akik segédkeztek a Berkshirekben vásárolt ház helyreállításában, tisztességes és méltányos munkaadónak tartották. Melissa jól megfizette őket, és ugyanolyan keményen dolgozott, mint a férfiak, de nem volt sem barátságos, sem beszédes. Alig szólt munka közben. Az embereknek imponált az ereje és az ügyessége. A legnehezebb feladattól sem riadt vissza, és elfogadott minden kihívást. Bátor nőnek tartották, de hiányzott belőle a melegség.

Munkásai között gyakori téma volt a hallgatagsága. Hogy úgy beszél, mintha pénzért venné a szót. Norm Swenson, a fővállalkozó, ilyenkor mindig a védelmére kelt. Rokonszenvesnek találta Melissát, és úgy sejtette, nem ok nélkül követel ilyen sokat magától és másoktól. Az asszony szemében időnként felvillant valami, amiből Norm arra következtetett, hogy több van ebben a nőben annál, mint amit látni enged a kívülállóknak.

– Az emberek nem ok nélkül ilyenek – mondta Melissa bírálóinak a maga csendes új-angliai módján. Kedvelte az asszonyt, és élvezte ritkaságszámba menő beszélgetéseiket, amikor Melissa hajlandó volt egy kicsit megnyílni. Beszélgettek a házról, a térség történetéről, de soha semmiféle személyes dologról nem esett szó. Norm bizonyosra vette, hogy valójában jó embert rejt a hidegség és a fullánkös nyelv. Ugyan mi tehetette ilyenné? Az egyik munkás frappánsan sündisznónak nevezte. És milyen hegyes tuskéi voltak!

A helyiek békén hagyták, aminek ő kifejezetten örült. Robbie-ról senki sem tudott. Miért kellett volna tudniuk? Robbie az ő életéhez, egy másik időhöz tartozott, amelyet Melissa senkivel sem akart megosztani. A Berkshirekben senki sem ismerte a magánéletét és az írói pályáját.

Mivel a könyveihez lánykori nevét, a Stevenst használta, nem keltett feltűnést a Berkshirekben. Válás után is megtartotta Carson családi nevét, részben azért, mert Robbie is azt viselte, és a név kapcsolatot jelentett a kisfiúhoz, részben meg azért, mert Melissa Hendersont senki sem ismerte. A „Melissa Stevens”-re mindenki felkapta volna a fejét, hogy *„te, csak nem az a híres író lakik itt a szomszédban?”*, míg ellenben a Melissa Henderson senkinek sem mondott semmit.

Régi New York-i barátainak, akik évek óta nem látták az asszonyt, Carson azt mondta, hogy vannak emberek, akik sohasem heverik ki egy gyermek halálát, és Melissa alighanem

közjük tartozik. Mindenki nagy veszteségnek tartotta a kivonulását, sokan emlegették, mennyire hiányzik nekik. Carson is megszenvedte Robbie halálát, de ő még erősebbre kovácsolta baráti és egyéb kapcsolatait, és ezek megóvták az összeomlástól. Melissa minden hidat felégett maga mögött. A békés Carsonnak sokkal jobban bejött a házasság Jane-nel, mint első feleségével. Melissában volt valami nagyon mélyről fakadó, sötét düh a sebei miatt, amelyeket a szülei ütöttek rajta. Boldog volt Carsonnal, de semmi sem jutott neki Hattie napsugaras, ártatlan kedvességéből. Carson második felesége sem észben, sem írói tehetségben nem volt Melissához mérhető, de meghasonlott lélek sem volt, ami jelentősen megkönnyítette a férje életét.

A Robbie halálát követő napokban Carson néhányszor beszélt Hattie-vel, aki azt várta, hogy a tragédia megszelídíti a nővérét. Épp az ellenkezője történt: Melissa még keményebb lett.

Carson mindig kedvelte a sógornőjét, de megszakadt a kapcsolatuk, amikor Hattie elutazott Afrikába. Ám ez nem változtatta meg Carson érzéseit. Megsejtette, hogy Hattie nem szeretné, ha a nővére csalárdnak tartaná, amiért nem fordít hátat Jane férjének. Hattie egyszer írt a volt sógorának, a levelében gratulált a házasságához Jane-nel. Megírta, hogy örül a boldogságának, és mindig imádkozni fog érte és az új családjáért. Többet nem hallatott magáról. A Melissához fűződő szálakból már csak a korai e-mailek léteztek.

Melissa írói karrierje nagyjából akkor indult be, amikor Hattie zárdába vonult, ezért a húga nem nagyon volt jelen a nővére életében, de a kórházba rendszeresen bejárt Robbie betegsé- gének idején, és felajánlotta, hogy bent is ma- rad a kisfiú mellett, hogy Melissa pihenhessen. Akármennyire dühöngött is Melissa azon, hogy a húga apáca lett, Hattie változatlan szeretettel fordult a nővére felé, és hűségesen állt mellette Robbie haláláig.

Melissa, miután otthagyta New Yorkot, egy- szer sem hívta meg Hattie-t Massachusettsbe, és Hattie sosem látta a házat, amelyet a testvére annyira szeretett. A ház pótolta azokat, akiket elveszített, és az írást, amit szeretett, és amely- nek művésze volt. Beérte a házzal, ennyi kellett neki, nem több. Egyedül akart lenni, megszakí- totta a kapcsolatot mindenkivel, akik ismerték asszony korában, és tudták róla, hogy volt egy kisfia, aki meghalt. Ragaszkodott hozzá, hogy őt senki se merészelje sajnálni.

Miután végzett a smirglizéssel, fölemelte az ajtót, és visszavitte a házba. Megerősödött a ren- geteg munkában. Az elkészült nyílászárót visz- szaillesztette a sarokvasakra, alaposan megvizs- gálta a cirkalmas díszléceket, és elégedett volt a munkájával. Eltávolította a régi festékrétege- ket, és úgy döntött, hogy inkább lakkot használ. Most sokkal jobban lehetett látni, milyen fino- mak és gyönyörűek az eredeti faragások. Me- lissa legfőbb élvezete az volt, hogy megszépít-

se a házat, amelyet egyetlen barátjának, szinte élőlénynek tekintett.

A reggeli munka után főzött magának egy csésze kávé, és állva megitta, miközben a pázsitban, a fában és a kertben gyönyörködött, amelyet ő teremtett. A távoli gyümölcsösben már leszüretelték az almát, és eladták egy helyi biokereskedőnek. Melissának volt elég ideje és pénze, hogy azt tehesse, amit akar, és amiben örömét leli. Őt bombasiker könyvének köszönhetően – kettőt meg is filmesítettek – maradt annyi megtakarított pénze, hogy tetszése szerint élhessen, és ő az eseménytelen, egyszerű életre szavazott.

Egy darabig az ország legsikeresebb írói közé tartozott, azután eltűnt a színről, kiadóinak kétségbeesésére. Carson elszörnyedt, hogy a felesége veszni hagyja a tehetségét. Ám Melissát most jobban érdekelte a munka a házban és a telken.

Azóta nem járt New Yorkban, hogy megvásárolta a házat; azt mondta, semmi oka rá. Robbie halála után készakarva elzárkózott a barátaitól. Nem akart hallani a gyerekeikről, nem akarta látni őket. Tudta, hogy a többségük ma már kamasz. Robbie is az lenne... A negyvenkilenc éves Melissa elfogadta, hogy az ő életében már nincs helye gyereknek. Világának Carson és Robbie volt a közepe, de már ők sincsenek.

Időnként eltűnődött azon, hogy őt már sohasem fogják megérinteni. Nincs többé bálványozó ölelés, amikor Robbie a nyakába csimpaszkodott, és majdnem megfojtotta boldogságában, se

az a gyengéd, mégis buja szenvedély, amelyben egyesültek Carsonnal. Ma már senkihez sem állt olyan közel, hogy engedje megölelni magát, vagy hogy viszonzza valaki ölelését. Valamelyik munkása időnként megérintette a vállát vagy a karját, esetleg a munkavezetője, a barátságos Norm a hátára tette a kezét – ilyenkor mindig összerezzen.

Már nem volt ismerős az érzés. Nem is kívánta. Nem akart emlékezni. Már nem tartozott az életéhez a testi kapcsolat más emberekkel, ami régebben fontos volt számára. Házasságuk elején Carson tüzesnek tartotta. Ha pedig azt mondta Robbie-nak, hogy „gyere, hadd szorongassalak meg”, a kisfiú a nyakába ugrott, és majdnem ledöntötte a lábáról az öleléssel. Erős, boldog gyermek volt, amíg úgy le nem gyengült, hogy már nem bírt járni sem, sőt még a fejét sem tudta fölemelni. Az anyja fogta a kezét, és addig ült az ágya mellett, amíg a fiúcska el nem aludt. A végén szinte már mindig aludt. Melissa leste, hogy lélegzik-e még, és hálás volt minden percért, amit kaptak.

– Nem vághatod el magadat mindenkitől!
– figyelmeztette Carson a fiúk halála után. Melissa bebizonyította, hogy megteheti. Túlélte a legrosszabbat, amivel sújthat az élet, amikor elveszítette egyetlen gyermekét. Attól kezdve mintha kicserélték volna, de azért még szilárdan állt a lábán. Valamikor szeretett nevetni. Gyereknek Hattie volt az elevenebb és pajkosabb, de azért Melissának is jókora adag jutott a humor-

érzékből. Ez azonban nyomtalanul eltűnt, amikor Robbie megbetegedett. Az irtózatossá válás mindenestől megváltoztatta az asszonyt.

Hajnalban ébredt, végignézte a napkeltét, aztán munkához látott, dolgozott egész nap, és gyakran sötétben feküdt le. Időnként olvasott, vagy szívesen üldögélt a tűz mellett, lazítva és tűnődve, csakhogy ilyenkor többnyire utolérték az emlékek, és ő nem szerette, ha visszadorják a múltba. A jelenben élt, és a jelen a ház volt, amelyet helyreállított, javarészt a két keze munkájával. Büszke volt az eredményekre és a teljesítményeire. A ház – eleven bizonyítéka annak, milyen messzire jutott a vásárlás óta – az ő túlélését jelképezte.

A környéken senki sem tudta, mekkora erőfeszítést kívánt tőle, hogy kapaszkodjon az életbe, és ne adja fel, amikor meghalt az, akit a legjobban szeretett. A házon végzett munka legalább részben visszahozta az életbe: célt és örömet adott neki négy éven át. Ez a mesterek kezét dicsérő, csodálatosan kimunkált műalkotás volt az ő terápiaja, az egyik legszebb ház a berkshire-i hegyek között. Számára élőlény volt, amelyet óvni és ékesíteni kell. A házért maradt életben.

Néha megengedte magának, hogy Hattie-re, a húgára gondoljon. Hatalmas zöld szemével, lángvörös hajával olyan volt gyereknek, akár egy bolondos kis manó. Azt a bronzszínű haját már az apácafátyol rejteti. A vadóc kislányból gyönyörű fiatal nő lett, akinek természetes, döbbenetes szépsége mágnesként vonzotta a férfiakat.

A fiúk már bakfis korában futottak utána. Melissa hűvösebb, nehezebben megközelíthető szépségnek látszott a sötét hajával és kék szemével. Amikor a Columbia Egyetemre járt, a gondoskodást a hűgáról fontosabbnak tartotta a férfiaknál. Már harmadéves volt, amikor randizni kezdett.

Hattie tizenhat éves volt, elragadó, buja szépségű fiatal nő, amikor Melissa megkapta a diplomáját, és elhelyezkedett. New York-i iskolájában az összes fiú rajongott érte, ami még érthetlenebbé tette azt az elhatározását, hogy apáca lesz. Ő, akiért mindig odavoltak a fiúk, és aki úgy szeretett flörtölni! Melissa tartózkodóbb volt. A jókedvű, beszédes Hattie azonnal megtalálta a hangot mindenkivel. Melissa vétkes pazarlásnak tartotta, hogy egy ilyen egyéniség bezárkózzék egy kolostorba. Bizonyosra vette, hogy a testvére hat hónap múlva menekülni fog a rendházból, és az apácától múltó szeszélynek bizonyul. Nem így lett. Immár tizennyolcadik éve viselte a fátylat, híven egy fogadalomhoz, amelyet Melissa nem értett, és képtelen volt elfogadni, noha tudta, hogy az anyjuk repesne a boldogságtól.

Közös lakásban laktak, amíg Hattie le nem tette a fogadalmat. Melissa körülbelül ekkor ismerkedett meg Carsonnal, rögtön az első könyvének befejezése után. Carson eladta az írást, rá egy évre összeházasodtak, és Melissa megszabadult a régi lakástól. Meggyűlölte, amióta Hattie kiköltözött belőle, mert nyomasztóan csendes lett és kihalt. A massachusettsi ház sosem éb-

resztett benne hasonló ellenszenvet. Itt sohasem érezte magát egyedül, és megbékélt a magánynyal, amit ő választott. Számára megkönnyeb-
bülés volt egyedül lenni, miután Carson és ő szétváltak New Yorkban. Addigra olyan halott-
nak rémlett a tribecai lakás, hogy Melissának szó szerint fájt Carson közelsége, és hálás volt a sza-
badságáért, amikor a férje elhurcolkodott.

Az elválás után nyomban elkezdett házat keresni, és hamar rá is talált az igazira. Boldog volt, hogy házat fordíthat New Yorknak, és tiszta lapot nyithat. Többé nem kellett szembesülnie Robbie üres szobájával. Amikor Massachusetts-be költözött, lezárult és emlékké halványult éle-
tének legboldogabb szakasza, amelyben Robbie még élt.

Amikor az egész napos csiszolás után föl-
ment az emeletre, rápillantott Hattie fényké-
pére, amely a hálósobájából nyíló apró iroda
asztalán állt. A fotó a New York-i iskola szalag-
avatóján készült a húgáról. Halványkék ruhát
viselt, kontyba fésült lángvörös haja puha csi-
gákban keretezte az arcát. Szexi volt, sugárzó és
bűbájos. Melissa tökéletesen emlékezett a pil-
lanatra, amikor a képet készítette. Ő segítette
Hattie-nek ruhát vásárolni. Apácaruhás fotók
nem voltak a házban, csak néhány gyermek-
és serdülőkori fénykép, mert Melissa máig így
gondolt Hattie-re. Az apácaköntös számára fel-
foghatatlan volt.

Rámosolygott Hattie fényképére, amikor asz-
talhoz ült, hogy kitöltsön néhány csekket. Az-

után ágyba bújt, és rövid ideig olvasott elalvás előtt. Éjszakára mindig égve hagyta a villanyt, hogy ne ostromolhassák az emlékek. Az évek során jól megtanulta, miként küzdje le őket, és miként éljen együtt a veszteséggel. Most már ezt is beépítette magába, mint minden mást, ami történt vele: a házasságát és a válását Carsonnal, a váratlan karriert, a szédületes sikert, amelynek hátat fordított, az embereket, akikkel már nem találkozott, a számára mostanra idegen testvért, aki elárulta, amikor apáca lett, az apát, aki halálra itta magát, és az anyát, aki örökre megváltoztatta Melissa életét, aztán úgy halt meg, hogy sohasem békült ki a lányával, és a legfontosabb nézeteltéréseik tisztázatlanok maradtak.

Amikor elhelyezkedett a kényelmes ágyban, arra gondolt, milyen sok mindent kellett elfelejtenie. A múlt kísértetei visszajártak volna, ha engedi, de ő már megtanulta, miként cselezze ki őket. Körülnézett a szobában, és elmosolyodott. Ami fontos volt számára, az mind itt volt, a jelenben. A múltat eltemette, majdnem el is felejtette; elmosódó emlék volt csupán. Békesség töltötte be a csendes házat. Még egyszer felmondta magának, hogy ami volt, elmúlt, és ő most boldog. Majdnem el is hitte, miközben az egész napos kemény munkától fáradtan álomba merült a paplan alatt. Megtanulta, hogy a végsőig le kell fárasztania magát, csak így menekülhet a kísértetektől, amelyek még mindig lesnek rá éjszaka a csendes szobában.